

Katedra politologie a evropských studií FFUP
Hodnocení bakalářské diplomové práce

Jméno studenta	Jan Roguljič	
Název práce	Transformace muslimské komunity ve Velké Británii v období 1989-2005	
Hodnotil	Jméno	Datum
Vedoucí práce	Jan Čuřík	
Oponent práce		23.5.2010
Celkové hodnocení	slovní	numerické
	Výborně až velmi dobře	1-2
Upozornění	V případě plagiarismu je práce automaticky hodnocena jako nedostatečná.	

Podrobné hodnocení práce

Hodnocení (+)	Stupnice					Hodnocení (-)
	1	2	3	4	5	
1. Probíhaly pravidelné konzultace*	✓					1. Konzultace neproběhly
2. Znalost literatury k tématu	✓					2. Neznalost literatury k tématu
3. Dostatečný počet použitých relevantních zdrojů		✓				3. Nedostatečný počet relevantních zdrojů
4. Dostatečný počet odkazů		✓				4. Nedostatečný počet odkazů
5. Dobrá struktura práce a formální správnost		✓				5. Špatná struktura práce a formální nesprávnost
6. Dobrá logická výstavba textu		✓				6. Špatná logická výstavba textu
7. Dobrý úvod	✓					7. Nedostatečný úvod
8. Kriticky hodnotí zdroje	✓					8. Nehodnotí použité zdroje
9. Obsahuje analýzu problému	✓					9. Nevykazuje analytické schopnosti
10. Zřetelná metodologie	✓					10. Bez metodologického ukotvení
11. Ucelený závěr	✓					11. Nedostatečný závěr
12. Správně vedený vědecký aparát	✓					12. Nesprávně vedený vědecký aparát
13. Kvalitní jazykové podání (stylistika a gramatika)		✓				13. Špatné jazykové podání
14. Přílohy (nepovinné)						

Slovní hodnocení:

Diplomovou práci Jana Roguljiče lze od samotného začátku číst se vzpomínkou na řečnickou otázku vyslovenou v září 2001 tehdejším prezidentem USA. Věta „proč nás tak nenávidí“ v končícím desetiletí rozdělila anglosaskou veřejnost do dvou táborů, vyznávajících protikladné odpovědi na tuto otázku. Jsme tak nenáviděni proto, „kým jsme“, anebo, v případě kritičtějších hlasů, proto „co děláme“. Autor svou práci chronologicky ohraničil dvěma událostmi, které do této otázky plně zapadají. „Rushdieho aféra“ jara 1989 a útoky v londýnském metru v červenci 2005 intenzivně poukázaly na existující příkop mezi většinou britskou společností a komunitou necelých 2 miliónů spoluobčanů, jejichž identita je rozdělena mezi Spojené království, indický subkontinent a hluboce náboženské zázemí starších generací. Je třeba úvodem zdůraznit, že volba chronologických milníků byla pro tuto práci zvolena po vzájemné dohodě arbitrárně, především pro zřetelnější vymezení časového rámce. Jak vyplývá ze samotných tezí Jan Roguljiče, obě události mají pouze symbolický význam při analýze jevů, které jsou svou povahou dlouhodobé. Autor práce pro ně (pp. 12-16) volí označení „aktivizace“, bez dalších přívlastků. V textu tak hrají roli nejmenšího společného jmenovatele vlastní proměny muslimských komunit v UK. Nejsem s tímto označením pro jeho zdánlivou šíři zcela smířen, ale zároveň si uvědomuji bídu alternativ. Naprostá většina prací, vznikajících v Británii okolo roku 2005 používá bez hlubší reflexe označení „radikalizace“, ačkoliv je koncept

Slovní a numerická stupnice: **výborně (1+, 1, 1-); velmi dobře (2+, 2, 2-); dobře (3+, 3, 3-); nedostatečně (4)**

Stupnice podrobného hodnocení: **1-2 – výborně až velmi dobře; 3 – průměrně; 4-5 – nevyhovující**

* hodnotí pouze vedoucí práce

Katedra politologie a evropských studií FFUP Hodnocení bakalářské diplomové práce

---

metodologicky více než sporný a především vede k zevšeobecňujícím úvahám o britské muslimské komunitě, které sklouzávají k paušálním krokům. Jako vhodnější by se mi zde jevilo spojení „politická aktivizace“, která by precizněji vystihla charakter paradoxní proměny západoevropských muslimských komunit. Tam, kde první generace byly v 70. letech sociálně konzervativní, avšak apolitické, je generace přelomu tisíciletí sociálně individualizovaná a současně politicky aktivizovaná.

Jan Roguljič se pokouší tuto proměnu postihnout na pozadí čtyř teorií. První dvě jsou dnes součástí mainstreamového pohledu, akceptovaného politickými reprezentacemi západoevropských států a do velké části i širším veřejným míněním v zemích EU. První vychází z přesvědčení, že muslimské komunity v zemích EU/UK trpí sociálně-ekonomickým znevýhodněním, které může vést až k násilným akcím, kdy náboženská víra slouží jako jistý druh symbolické inspirace.. Přestože je tato myšlenka empiricky zcela neprokazatelná (srovnej sociální zázemí osob stojící za samotnými útoky 7/7, anebo naopak zcela „světská“ hesla účastníku pařížské sídlištní intifády podzimu 2005), požívá až překvapivé odolnosti. Jinými slovy, je-li tato myšlenková zkratka v evropském prostor důkazem hlubšího jevu, je především potvrzením zakořeněného myšlenkového dědictví Karla Marxe, od Sevilly po Potsdam. Oceňuji způsob, kterým se Jan Roguljič kritiky této deterministické teze zhostil a současně svou argumentaci zasazuje do kontextu celkové proměny britské ekonomiky 80. a 90. let. Myšlenka druhá směřuje ke kritice multikulturalismu, který byl po útocích roku 2005 explicitně jmenován jako jedna z příčin rozbourěného vztahu mezi britským státem a muslimskými komunitami. Autor tuto kauzální vazbu konfrontuje s o 180° opačným integračním modelem francouzským, založeným na „univerzálních“ občanských hodnotách. Je však otázkou, nakolik o kvalitativním rozdílu mezi těmito modely svědčí jeden násilný útok, který byl v Londýně dokonán, kdežto Paříž se mu (prozatím) vyhnula. Srovnáme-li texty britsko-pakistánského hip-hopu s texty kapel mladých francouzských *beurů*, osten směřující nad Seinou je zřetelně jedovatější. Podotýkám, je škoda, že autor nevěnoval britské debatě o „krachu multikulturalismu“ větší prostor. Zasloužila by si ji.

Oproti dvěma výše uvedeným teoriím pak Jan Roguljič rozvíjí téma politické mobilizace třetí druhé a třetí generace britských muslimů v intencích vlastních sociologických změn uvnitř komunity. Inspirován tezemi empatického znalce evropského islámu, Oliviera Roy, se tak zaměřuje na postupný rozpad loajality k rodinným i náboženským autoritám a faktickou individualizaci mladých evropských muslimů. Náboženství se tak pro ně stává, zcela v souladu s myšlenkami filozofa Gillese Lipovetského jen koláží, bonboniérou, ze které si vybírají to, co konvenuje jejich apriornímu vkusu. V generačních závislostech na linii facebook – r'n'b – odpor vůči organizované politice se pak už fakticky mladý britský muslim narozený v Bradfordu roku 1985 neliší od mladého Čecha, narozeného stejný rok v Olomouci. Tato společenská emancipace autorovi slouží k rozpracování poslední hypotézy, kdy politickou aktivizaci britských muslimů kauzálně spojuje s aktivním nesouhlasem se zahraniční politikou labouristické vlády, ztělesněné vysláním britských vojsk do jižního Iráku a Afghánistánu. Podotýkám, že by práci slušelo, kdyby se autor zamyslel nad tím jaká ponaučení si ze spojitě povahy těchto dvou transformací může vzít britská politická reprezentace. Respektive, zda je ochotna si toto spojení přiznat. Trpí-li institucionalizovaná politika všeobecným rozpadem legitimacy v celém evropském prostoru, mohly být násilné útoky typu 7/7 jen jedním z atypických projevů cynického postoje společnosti vůči ní.

Katedra politologie a evropských studií FFUP
Hodnocení bakalářské diplomové práce

Ačkoliv práce vykazuje některé formální nedostatky, nesoustavnosti v textu a zvyklou klipovitost, zastávám, podobně jako v případě práce Jiřího Bureše názor, že tyto minusy jsou přirozenou součástí bakalářské práce. Protože plně zastávám myšlenku obsahu triumfujícího nad formou, hodnotím práci na pomezí známky **výborně až velmi dobře**.

24.5.2010

Jan Čuřík